Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 13. júla 2017 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Smernica 2003/96/ES — Zdaňovanie energetických výrobkov a elektriny — Článok 14 ods. 1 písm. c) — Oslobodenie od dane energetických výrobkov používaných ako palivo na účely námornej plavby v rámci vôd Európskej únie a na výrobu elektriny na palube plavidla — Palivo, ktoré loď použila na plavbu z miesta, kde bola postavená, do prístavu v inom členskom štáte na účely naloženia prvého komerčného lodného nákladu v danom štáte“

Vo veci C-151/16,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Najvyšší správny súd, Litva) z 8. marca 2016 a doručený Súdnemu dvoru 14. marca 2016, ktorý súvisí s konaním:

„Vakarų Baltijos laivų statykla“ UAB

proti

Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predsedníčka prvej komory R. Silva de Lapuerta (spravodajkyňa), sudcovia E. Regan, A. Arabadžiev, C. G. Fernlund a S. Rodin,

generálna advokátka: J. Kokott,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— litovská vláda, v zastúpení: D. Kriaučiūnas, K. Dieninis, R. Dzikovič a D. Stepanienė, splnomocnení zástupcovia,

— poľská vláda, v zastúpení: B. Majczyna, splnomocnený zástupca,

— Európska komisia, v zastúpení: A. Steiblytė a F. Tomat, splnomocnené zástupkyne,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 2. marca 2017,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: litovčina.

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 14 ods. 1 písm. c) smernice Rady 2003/96/ES z 27. októbra 2003 o reštrukturalizácii právneho rámca spoločenstva pre zdaňovanie energetických výrobkov a elektriny (Ú. v. EÚ L 283, 2003, s. 51; Mim. vyd. 09/001, 405).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou „Vakarų Baltijos laivų statykla“ UAB a Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (Národná daňová inšpekcia, ktorá je súčasťou Ministerstva financií Litovskej republiky, ďalej len „Národná daňová inšpekcia“) týkajúceho sa rozhodnutia, ktorým sa zamieta vrátenie spotrebnej dane.

Právny rámec

Právo Únie

3 Odôvodnenia 3 až 5 smernice 2003/96 znejú:

„(3) náležité fungovanie vnútorného trhu a dosiahnutie cieľov ostatných politík spoločenstva si vyžaduje stanovenie minimálnych úrovni zdaňovania na úrovni spoločenstva pre väčšinu energetických výrobkov, vrátane elektriny, zemného plynu a uhlia;

(4) značné rozdiely vo vnútroštátnych úrovniach energetickej dane uplatňovanej členskými štátmi by sa mohli ukázať ako škodlivé pre náležité fungovanie vnútorného trhu;

(5) stanovenie primeraných minimálnych úrovní zdaňovania môže umožniť zníženie rozdielov vo vnútroštátnych úrovniach zdaňovania.“

4 Článok 1 tejto smernice stanovuje:

„Členské štáty zdaňujú energetické výrobky a elektrinu v súlade s touto smernicou.“

5 Článok 14 ods. 1 uvedenej smernice stanovuje:

„Okrem všeobecných ustanovení stanovených v smernici [Rady 92/12/EHS z 25. februára 1992 o všeobecnom systéme, držbe, preprave a kontrole tovarov podliehajúcich spotrebným daniam (Ú. v. ES L 76, 1992, s. 1; Mim. vyd. 09/001, s. 179] o používaní zdaniteľných výrobkov, ktoré sú oslobodené od daní a bez toho, aby boli dotknuté ostatné ustanovenia spoločenstva, členské štáty oslobodzujú od daní na základe podmienok, ktoré stanovia na účely zabezpečenia správneho a spravodlivého uplatňovania takýchto oslobodení od daní a zabránenia krátenia daní, daňových únikov a zneužívania:

…

c) energetické výrobky dodávané na používanie ako palivo na účely námornej plavby v rámci vôd spoločenstva (vrátane rybolovu), okrem športového plavidla, a elektrina vyrábaná na palube plavidla.

Na účely tejto smernice ‚športové plavidlo‘ je používanie akéhokoľvek plavidla jeho vlastníkom alebo fyzickou alebo právnickou osobou, ktorá ho používa na základe prenájmu alebo prostredníctvom iných spôsobov, na iné ako komerčné účely a najmä iné účely ako je preprava cestujúcich a tovarov alebo dodávka služieb za odplatu alebo na účely verejných orgánov.“

Litovské právo

6 Článok 43 ods. 1 bod 2 Akcizų įstatymas (zákon Litovskej republiky o spotrebnej dani), v znení uplatniteľnom na spor vo veci samej (ďalej len „zákon o spotrebnej dani“), preberá do litovského práva oslobodenie stanovené v článku 14 ods. 1 písm. c) smernice 2003/96.

7 Podľa článku 43 ods. 2 zákona o spotrebnej dani prijatím vykonávacích predpisov týkajúcich sa tohto oslobodenia je poverená vláda alebo ňou splnomocnený orgán.

8 Na základe tohto ustanovenia litovská vláda schválila predpisy, ktoré upravujú zásobovanie lodí a lietadiel, ako aj palivá určené na výrobu, opravu, testovanie, prevádzku a údržbu lietadiel.

9 Podľa bodu 3 týchto predpisov osoba, ktorá zásobuje loď palivom, musí mať povolenie.

10 Bod 10 druhý odsek uvedených predpisov stanovuje, že osoba, ktorá uplatňuje článok 43 ods. 1 bod 2 zákona o spotrebnej dani, musí mať dokumentáciu preukazujúcu, že účel zásobovania je taký, že zakladá nárok na podanie žiadosti o oslobodenie od spotrebnej dane.

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

11 Spoločnosť „Vakarų Baltijos laivų statykla“ je litovským podnikom, ktorý sa zaoberá predovšetkým výstavbou námorných lodí.

12 Tento podnik 7. októbra 2009 uzatvoril zmluvu, ktorej predmetom bola stavba nákladnej lode (ďalej len „dotknutá loď“) pre estónsku spoločnosť (ďalej len „zákazník“).

13 Uvedený podnik v rámci tejto zmluvy nakúpil 80 600 litrov paliva, ktoré bolo natankované priamo do nádrží dotknutej lode, a zaplatil spotrebnú daň vzťahujúcu sa na toto palivo. Časť tohto paliva bola použitá na testovanie danej lode pred jej dodaním zákazníkovi.

14 Úradným vyhlásením o prevode a prevzatí zo 6. júna 2013 „Vakarų Baltijos laivų statykla“ previedol na zákazníka vlastnícke právo, ako aj všetky práva a nároky týkajúce sa dotknutej námornej lode spolu s vybavením a zásobami nachádzajúcimi sa na palube lode, vrátane 73 030 litrov paliva, ktoré sa nespotrebovalo počas skúšobných testov uskutočnených pred dodaním.

15 Po prevzatí tejto námornej lode sa s ňou zákazník preplavil bez nakládky z prístavu Klaipėda (Litva) do prístavu Stralsund (Nemecko), kde naložil svoj prvý komerčný náklad, ktorý následne za odplatu prepravil do prístavu Santander (Španielsko).

16 Dňa 22. júla 2013 „Vakarų Baltijos laivų statykla“ požiadala Národnú daňovú inšpekciu o vrátenie spotrebnej dane z paliva natankovaného do nádrží dotknutej lode a vyvezeného zákazníkom mimo územia Litvy.

17 Rozhodnutím z 21. augusta 2013 Národná daňová inšpekcia túto žiadosť zamietla s odôvodnením, že v okamihu dodávky dotknutého paliva zákazníkovi „Vakarų Baltijos laivų statykla“ nevyplnila účtovné dokumenty tak, aby spĺňali formálne a hmotnoprávne požiadavky stanovené vnútroštátnym právom, a nevlastnila licenciu vydanú v súlade s platným postupom, ktorá by jej umožňovala zásobovať lode palivom.

18 Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (Komisia pre daňové spory pri vláde Litovskej republiky), ktorá rozhodovala o opravnom prostriedku podanom proti tomuto rozhodnutiu, rozhodnutím z 28. novembra 2013 zrušila rozhodnutie Národnej daňovej inšpekcie o zamietnutí vrátenia spotrebnej dane predovšetkým z dôvodu, že toto zamietnutie spočíva na čisto formálnych úvahách.

19 Národná daňová inšpekcia podala proti tomuto rozhodnutiu z 28. novembra 2013 žalobu o neplatnosť na Vilniaus apygardos administracinis teismas (Krajský správny súd Vilnius, Litva), ktorý rozsudkom z 9. decembra 2014 tejto žalobe vyhovel.

20 „Vakarų Baltijos laivų statykla“ podal odvolanie na vnútroštátny súd predkladajúci návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorým sa domáha zrušenia tohto rozsudku a ponechania uvedeného rozhodnutia z 28. novembra 2013 v platnosti.

21 Za týchto podmienok Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Najvyšší správny súd, Litva) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Má sa článok 14 ods. 1 písm. c) smernice 2003/96 vykladať v tom zmysle, že spotrebná daň nemôže byť uložená na dodávky energetických výrobkov za okolností, o aké ide v prejednávanej veci, keď tieto výrobky sú dodané ako palivo na použitie pri plavbe v rámci vôd Európskej únie s cieľom plavby tejto lode s vlastným pohonom, bez priamej odplaty, z miesta, kde bola postavená, do prístavu v inom členskom štáte, aby sa naložil jej prvý komerčný náklad?

2. Bráni článok 14 ods. 1 písm. c) smernice 2003/96 ustanoveniam vnútroštátnych právnych predpisov členských štátov uplatniteľným v prejednávanej veci, ktoré vylučujú oslobodenie od dane stanovené v tomto ustanovení v prípade, že dodanie energetických výrobkov bolo uskutočnené v rozpore s podmienkami stanovenými členským štátom, a to aj napriek tomu, že dodanie spĺňa základné podmienky pre uplatnenie oslobodenia stanovené v tomto ustanovení smernice 2003/96?“

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

22 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 14 ods. 1 písm. c) smernice 2003/96 vykladať v tom zmysle, že oslobodenie stanovené v tomto ustanovení sa uplatní na palivo, ktoré sa použije pri plavbe lode bez nakládky z prístavu jedného členského štátu, v predmetnom prípade štátu, kde bola táto loď postavená, do prístavu v inom členskom štáte, aby tam bol naložený tovar pred jeho následnou prepravou do prístavu v treťom členskom štáte.

23 Z odôvodnení 3 až 5 smernice 2003/96 vyplýva, že cieľom smernice je podporiť náležité fungovanie vnútorného trhu harmonizáciou minimálnych úrovní zdaňovania energetických výrobkov na úrovni Únie na účely zníženia rozdielov vo vnútroštátnych úrovniach zdaňovania energie, ktoré členské štáty uplatňujú.

24 Podľa judikatúry Súdneho dvora ustanovenia týkajúce sa oslobodení stanovených v smernici 2003/96 majú byť predmetom autonómneho výkladu založeného na ich znení, ako aj na cieľoch sledovaných touto smernicou (rozsudky z 1. decembra 2011, Systeme Helmholz, C 79/10, EU:C:2011:797, bod 19 a citovaná judikatúra, ako aj z 21. decembra 2011, Haltergemeinschaft, C 250/10, neuverejnený, EU:C:2011:862, bod 19).

25 Zo znenia článku 14 ods. 1 písm. c) smernice 2003/96 vyplýva, že podmienkou oslobodenia stanoveného v tomto ustanovení je skutočnosť, že energetické výrobky sú použité ako palivo na účely námornej plavby vo vodách Únie (pozri analogicky rozsudky z 10. novembra 2011, Sea Fighter, C-505/10, EU:C:2011:725, bod 20, a z 21. decembra 2011, Haltergemeinschaft, C-250/10, neuverejnený, EU:C:2011:862, bod 21).

26 Pokiaľ ide o pojem „námorná plavba“ uvedený v článku 14 ods. 1 písm. c) smernice 2003/96, z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že akékoľvek vykonávanie námornej plavby na komerčné účely patrí do pôsobnosti oslobodenia od dane zakotveného v tomto ustanovení a to bez ohľadu na účel tejto námornej plavby (pozri v tomto zmysle rozsudky z 1. apríla 2004, Deutsche See-Bestattungs-Genossenschaft, C-389/02, EU:C:2004:214, body 23, 25 a 29; z 1. marca 2007, Jan De Nul, C-391/05, EU:C:2007:126, bod 36, ako aj z 10. novembra 2011, Sea Fighter, C-505/10, EU:C:2011:725, bod 16).

27 Účel cesty vykonanej loďou v rámci vôd Únie je teda na uplatnenie tohto oslobodenia irelevantný, keďže ide o námornú plavbu, ktorá zahŕňa poskytovanie služieb za odplatu (pozri analogicky rozsudky z 1. marca 2007, Jan De Nul, C-391/05, EU:C:2007:126, bod 37, a z 10. novembra 2011, Sea Fighter, C-505/10, EU:C:2011:725, bod 17).

28 V tejto súvislosti Súdny dvor spresnil, že uvedený pojem „námorná plavba“ si vyžaduje, aby bolo poskytovanie služieb za odplatu neoddeliteľne späté s premiestňovaním sa lode (pozri v tomto zmysle rozsudky z 1. marca 2007, Jan De Nul, C-391/05, EU:C:2007:126, bod 40, a z 10. novembra 2011, Sea Fighter, C-505/10, EU:C:2011:725, bod 18).

29 Z výrazu „iné účely ako je preprava cestujúcich a tovarov alebo dodávka služieb za odplatu“, ktorý bol použitý v článku 14 ods. 1 písm. c) druhom pododseku smernice 2003/96, vyplýva, že námorná plavba, ktorá patrí do pôsobnosti oslobodenia stanoveného v tomto článku 14 ods. 1 písm. c), sa týka použitia paliva v situácii, keď plavidlo slúži priamo na poskytnutie služieb za odplatu (pozri analogicky rozsudok z 1. decembra 2011, Systeme Helmholz, C-79/10, EU:C:2011:797, bod 21).

30 V dôsledku toho úkony týkajúce sa vykonávania námornej plavby, ktoré neslúžia priamo na poskytnutie služby za odplatu, nemožno považovať za používanie plavidla na komerčné účely v zmysle a na účely uplatnenia tohto ustanovenia, a teda sa na ne nevzťahuje uvedené oslobodenie (pozri analogicky rozsudok z 1. decembra 2011, Systeme Helmholz, C-79/10, EU:C:2011:797, bod 27).

31 Pokiaľ ide o pojem „vody [Únie]“, uvedený v článku 14 ods. 1 písm. c) smernice 2003/96, tento pojem sa vzťahuje na všetky vody, ktoré môžu byť využívané všetkými námornými loďami, vrátane lodí s najväčšou kapacitou spôsobilými prechádzať námornými cestami na komerčné účely (pozri analogicky rozsudok z 1. marca 2007, Jan De Nul, C-391/05, EU:C:2007:126, bod 32).

32 Okrem toho z účelu smernice 2003/96, podľa ktorej členské štáty zdaňujú energetické výrobky, vyplýva, že cieľom tejto smernice nie je zavedenie všeobecného oslobodenia od dane (rozsudky z 1. decembra 2011, Systeme Helmholz, C-79/10, EU:C:2011:797, bod 23, a z 21. decembra 2011, Haltergemeinschaft, C-250/10, neuverejnený, EU:C:2011:862, bod 23).

33 Konkrétne cieľom oslobodenia stanoveného v článku 14 ods. 1 písm. c) tejto smernice je uľahčiť obchodné výmeny vnútri Únie, najmä prepravu tovarov a slobodné poskytovanie služieb, pri ktorých je možnosť ich vykonávania v rámci vôd Únie. Normotvorca Únie chcel týmto oslobodením podporiť rovnosť určitých daňových podmienok, za ktorých vykonávajú svoju činnosť podniky, ktoré poskytujú dopravu alebo iné služby a využívajú dané vody (pozri analogicky rozsudok z 1. marca 2007, Jan De Nul, C-391/05, EU:C:2007:126, body 24 a 25).

34 V tomto kontexte z odôvodnenia 23 smernice 2003/96 vyplýva, že uvedené oslobodenie sa zakladá na dodržiavaní existujúcich medzinárodných záväzkov a udržaní konkurencieschopného postavenia podnikov Únie (pozri analogicky rozsudok z 1. decembra 2011, Systeme Helmholz, C-79/10, EU:C:2011:797, bod 24).

35 V súvislosti so sporom vo veci samej treba jednak uviesť, že premiestnenie lode z prístavu Klaipėda do prístavu Stralsund je prvou potrebnou a nevyhnutnou etapou námornej plavby na komerčné účely, pretože jediným účelom tohto premiestnenia bolo naloženie tovaru v poslednom uvedenom prístave, aby tento tovar bol následne prepravený do prístavu v Santanderi, a že bez uvedeného premiestnenia by táto služba týkajúca sa prepravy tovaru nemohla byť poskytnutá.

36 Preto také premiestnenie, aké je opísané v predchádzajúcom bode, treba považovať za vykonávanie námornej plavby, ktoré slúži priamo na poskytnutie služby za odplatu, v prejednávanej veci prepravu tovaru takým spôsobom, že palivo použité na to, aby sa lodi umožnilo toto premiestnenie, bolo použité na účely „námornej plavby“ v zmysle článku 14 ods. 1 písm. c) smernice 2003/96.

37 Opačný výklad by bol v rozpore s cieľom a účelom sledovaným touto smernicou, pretože zdaňovanie energetických výrobkov v takej situácii, o akú ide vo veci samej, by mohlo predovšetkým ohroziť riadne fungovanie vnútorného trhu a zachovanie konkurencieschopnosti podnikov Únie.

38 Jednak dotknuté palivo bolo použité na účely námornej plavby „v rámci vôd [Únie]“ v zmysle tohto ustanovenia, pretože umožnilo námornej lodi plaviť sa z prístavu v Litve do prístavu v Nemecku.

39 V dôsledku toho také vykonávanie námornej plavby, o aké ide vo veci samej, je „námornou plavbou v rámci vôd [Únie]“ v zmysle článku 14 ods. 1 písm. c) smernice 2003/96.

40 Za týchto okolností treba na prvú otázku odpovedať tak, že článok 14 ods. 1 písm. c) smernice 2003/96 sa má vykladať v tom zmysle, že oslobodenie stanovené v tomto ustanovení sa uplatní na palivo, ktoré sa použije pri plavbe lode bez nakládky z prístavu jedného členského štátu, v predmetnom prípade štátu, kde bola táto loď postavená, do prístavu v inom členskom štáte, aby tam bol naložený tovar pred jeho následnou prepravou do prístavu v treťom členskom štáte.

O druhej otázke

41 Druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 14 ods. 1 písm. c) smernice 2003/96 vykladať v tom zmysle, že bráni takej právnej úprave členského štátu, o akú ide vo veci samej, ktorá vylučuje uplatnenie oslobodenia stanoveného v tomto ustanovení z dôvodu, že zásobovanie lode energetickými výrobkami sa uskutočnilo bez toho, aby boli splnené formálne podmienky uvedené v tejto právnej úprave, hoci toto zásobovanie je v súlade so všetkými podmienkami uplatnenia, ktoré sú stanovené v uvedenom ustanovení.

42 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že tak všeobecná štruktúra, ako aj cieľ smernice 2003/96 vychádzajú zo zásady, že energetické výrobky sa zdaňujú podľa ich skutočného použitia (rozsudok z 2. júna 2016, ROZ-ŚWIT, C-418/14, EU:C:2016:400, bod 33).

43 V rozsahu, v akom smernica 2003/96 nestanovuje mechanizmus kontroly použitia motorového paliva alebo vykurovacieho paliva určeného pre námornú plavbu a nestanovuje ani opatrenia týkajúce sa boja proti daňovým podvodom spojeným s predajom motorového paliva alebo vykurovacieho paliva, stanovenie takýchto mechanizmov a takýchto opatrení vo vnútroštátnom práve v súlade s právom Únie, ako aj stanovenie podmienok oslobodenia uvedených v článku 14 ods. 1 tejto smernice prináleží členským štátom (pozri analogicky rozsudky z 2. júna 2016, ROZ-ŚWIT, C-418/14, EU:C:2016:400, bod 23, a z 2. júna 2016, Polihim-SS, C-355/14, EU:C:2016:403, bod 57).

44 Súdny dvor rozhodol, že nepodmienený charakter povinnosti oslobodenia nemôže byť spochybnený mierou voľnej úvahy ponechanou členským štátom v úvodnej vete uvedenej v článku 14 ods. 1, podľa ktorej uvedené štáty povoľujú oslobodenia od daní „na základe podmienok, ktoré stanovia na účely zabezpečenia správneho a spravodlivého uplatňovania takýchto oslobodení od daní a zabránenia krátenia daní, daňových únikov a zneužívania“ (rozsudok zo 17. júla 2008, Flughafen Köln/Bonn, C-226/07, EU:C:2008:429, bod 31).

45 Okrem toho Súdny dvor zároveň rozhodol, že členské štáty musia pri výkone právomoci, ktorou disponujú pri stanovení podmienok oslobodenia podľa článku 14 ods. 1 smernice 2003/96, dodržiavať všeobecné právne zásady, ktoré sú súčasťou právneho poriadku Únie, medzi ktoré patrí najmä zásada proporcionality (rozsudok z 2. júna 2016, Polihim-SS, C-355/14, EU:C:2016:403, bod 59).

46 Zamietnutie oslobodenia energetických výrobkov od spotrebnej dane zo strany vnútroštátnych orgánov len z dôvodu, že určité podmienky vyžadované vnútroštátnym právom nie sú splnené, avšak bez toho, aby sa na základe predložených dôkazov preverilo, či boli splnené hmotnoprávne požiadavky, ktoré vyžadujú, aby tieto energetické výrobky boli používané na účely, na ktoré sa vzťahuje oslobodenie, ide nad rámec toho, čo je potrebné na zabezpečenie správneho a jasného uplatnenia uvedeného oslobodenia a zamedzenie daňovým podvodom, únikom alebo zneužitiu dane (pozri analogicky rozsudok z 2. júna 2016, Polihim-SS, C-355/14, EU:C:2016:403, bod 62).

47 Z tohto dôvodu taká vnútroštátna právna úprava, o akú ide vo veci samej, ktorá podmieňuje uplatnenie oslobodenia uvedeného v článku 14 ods. 1 písm. c) smernice 2003/96 podmienkou, že dodávateľ dotknutého paliva je držiteľom licencie, ktorá ho oprávňuje na to, aby lode zásoboval palivom, a splní určité formálne podmienky, je v rozpore so všeobecnou štruktúrou a s cieľom tejto smernice, pretože podmieňuje právo na dané oslobodenie splnením formálnych podmienok bez ohľadu na skutočné použitie dotknutých energetických výrobkov.

48 Navyše takéto podmienky zrejme vôbec nie sú potrebné na zabezpečenie správneho a jasného uplatnenia tohto oslobodenia a zamedzenie daňovým podvodom, únikom alebo zneužitiu dane.

49 Okrem toho zo spisu predloženého Súdnemu dvoru nevyplýva, že energetické výrobky, o aké ide vo veci samej, boli použité na iné účely, než sú účely uvedené v článku 14 ods. 1 písm. c) smernice 2003/96, alebo že ich dodanie sa uskutočnilo s cieľom podvodne alebo nezákonne dosiahnuť uvedené oslobodenie.

50 Naopak, podľa rozhodnutia vnútroštátneho súdu tieto energetické výrobky boli použité na účely námornej plavby medzi námornými prístavmi členských štátov Únie.

51 Preto taká vnútroštátna právna úprava, o akú ide vo veci samej, ktorá podmieňuje uplatnenie oslobodenia uvedeného v článku 14 ods. 1 písm. c) smernice 2003/96 splnením formálnych požiadaviek bez ohľadu na skutočné použitie dotknutých energetických výrobkov, ako aj bez ohľadu na hmotnoprávne podmienky vyžadovanými týmto ustanovením, spochybňuje bezpodmienečný charakter povinnosti oslobodenia od dane stanovenej v uvedenom ustanovení a porušuje zásadu proporcionality.

52 Za týchto okolností treba na druhú otázku odpovedať, že článok 14 ods. 1 písm. c) smernice 2003/96 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni takej právnej úprave členského štátu, o akú ide vo veci samej, ktorá vylučuje uplatnenie oslobodenia stanoveného v tomto ustanovení z dôvodu, že zásobovanie lode energetickými výrobkami sa uskutočnilo bez toho, aby boli splnené formálne podmienky uvedené v tejto právnej úprave, hoci toto zásobovanie je v súlade so všetkými podmienkami uplatnenia, ktoré sú stanovené v uvedenom ustanovení.

O trovách

53 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

1. **Článok 14 ods. 1 písm. c) smernice 2003/96/ES Rady z 27. októbra 2003 o reštrukturalizácii právneho rámca spoločenstva pre zdaňovanie energetických výrobkov a elektriny sa má vykladať v tom zmysle, že oslobodenie stanovené v tomto ustanovení sa uplatní na palivo, ktoré sa použije pri plavbe lode bez nakládky z prístavu jedného členského štátu, v predmetnom prípade štátu, kde bola táto loď postavená, do prístavu v inom členskom štáte, aby tam bol naložený tovar pred jeho následnou prepravou do prístavu v treťom členskom štáte.**

2. **Článok 14 ods. 1 písm. c) smernice 2003/96 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni takej právnej úprave členského štátu, o akú ide vo veci samej, ktorá vylučuje uplatnenie oslobodenia stanoveného v tomto ustanovení z dôvodu, že zásobovanie lode energetickými výrobkami sa uskutočnilo bez toho, aby boli splnené formálne podmienky uvedené v tejto právnej úprave, hoci toto zásobovanie je v súlade so všetkými podmienkami uplatnenia, ktoré sú stanovené v uvedenom ustanovení.**

Podpisy